

Mir en de muusjes
(en de verdwijnende vonkjes)

Voor alle Ghazals van deze wereld.

– NA

Voor alle muusjes die ons vonkjes inspiratie gaven.

– YR

© 2026 ROSE stories en ELJA Foundation

IDEE & TEKST Najiba Abdellaoui

ILLUSTRATIES Yara Ruby

VORMGEVING Studio Pietje

REDACTIE Inge Marleen

DRUKWERK IPP Printers

ISBN 978 90 83748 11 5

NUR 282

Eerste druk september 2026

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van ROSE stories. Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

www.rosestories.nl

www.eljafoundation.nl

Deze uitgave is tot stand gekomen in samenwerking met

MIR EN DE MUUSJES

(EN DE VERDWIJNENDE VONKJES)

NAJIBA ABDELLAOUI

ILLUSTRATIES
YARA RUBY

INHOUD

0	Waarin we even teruggaan in de tijd	7
---	-------------------------------------	---

1	Waarin Mir het onmogelijke doet en we Ghazal leren kennen	11
---	---	----

2	Waarin Mirs onderbuik van alles voelt	17
---	---------------------------------------	----

3	Waarin Heimwee-drab en problemen hand in hand binnendruppelen	22
---	---	----

4	Waarin de inspiratiebron opdroogt	28
---	-----------------------------------	----

5	Waarin Uwain oude grottekeningen en een beangstigende waarheid onthult	33
---	--	----

6	Waarin negen muusjes op negen verschillende manieren in paniek raken	39
---	--	----

7	Waarin Mirs uitvindersbrein druk draait, en er dingen naar boven komen die de muusjes liever zouden vergeten	44
---	--	----

8	Waarin Mir en Ghazal op onderzoek uitgaan	51
---	---	----

9 Waarin Mir en Ghazal een onverwachte ontmoeting hebben 59

10 Waarin veel ideeën worden bedacht en... nou ja, lees zelf maar 63

11 Waarin alles nog een tandje erger wordt en we Cleo Cliché beter leren kennen 70

12 Waarin misschien wel het laatste idee ooit wordt geboren en Mir een sprong in het diepe waagt 78

13 Waarin er wordt gesnotterd 84

14 Waarin Project Vonk het levenslicht ziet 93

15 Waarin een oude vriendin lelijk uit de hoek komt 100

16 Waarin de wereld langzaam verandert en iemand een lesje leert 107

17 Waarin we afscheid nemen (maar niet echt) 112

Nawoord 121

Begrippen 122

Met dank aan 124

Zelf aan de slag 127

O

Waarin we even teruggaan in de tijd

Precies drie jaar geleden kreeg Mir het allermooiste idee ooit. Op een doordgewone dinsdagmiddag, languit op de stoep na een val van zijn skateboard. Hij voelde een kriebel in zijn oor, een fluistering bij zijn hoofd en een warme tinteling in zijn hart.

Zijn idee sprankelde en glom, maar Mir durfde er niets mee te doen. Wat als hij het zou verpesten? Dus bewaarde hij het, tot een beter moment.

De dagen schoten voorbij en toen Mir zijn idee eindelijk weer opzocht, was het verdwenen!

Mir keek onder zijn bed en daarna tussen de mini-ruimteschepen. Hij kieperde zelfs zijn bureaulades om, maar zijn geweldige idee was nergens meer te vinden.

En toen zag hij het. Een sprankelspoor met dezelfde gloed als zijn idee. Hij volgde het spoor door de grauwe

straten van zijn buurt, tot de grond wegviel onder zijn skateboard. Hij tuimelde in een gat en landde op een groot veld. Weer voelde hij een kriebel in zijn oor. Zijn idee was terug! Zonder erbij na te denken begon hij ermee te spelen tot hij struikelde over een klein, kronkelig wezen. Een muusje. Hij was terechtgekomen in Musinia. De wonderlijke wereld van de negen muusjes.

Hij ontmoette:

Uwain Universum, die een palmboom op zijn hoofd draagt zodat hij op vakantie kan gaan in zijn gedachten.

Riro Raqs, die altijd en overal danst en soms in de knoop raakt.

Eva Electron, die in een bliksemschicht-huis woont en bang is voor virussen.

Tifa Teatra, die heel hard praat en dol is op aandacht.

Faatin Vers, die in gedichten spreekt en soms halverwege de zin de draad kwijtraakt.

Kwami Knutsel, die een opwindsleutel op zijn hoofd heeft waar je aan moet draaien zodat hij door kan bouwen.

Mouna Melodia, die zelfs in haar slaap zingt en de hele dag gemberthee met honing drinkt.

Kay Kwast, die allergisch is voor lege vellen en de mooiste kleuren kan mengen.

En **Moki Makla**, die met haar magische lepel alles kan koken, van vergeten groentes tot sterke verhalen.

De negen muusjes verspreidden vonkjes inspiratie onder de mensen. Zodat die goede ideeën konden verzinnen om de wereld beter te maken.

Samen met de muusjes mengde Mir muziek, dans, verf en verhalen tot een gigantisch kunstwerk. En toen het omviel, kalmeerden ze hem en maakten ze er samen een puinhoop-kunstwerk van. Groter en prachtiger dan ooit.

Ze zetten het neer in het park, waar iedereen die het zag, geraakt werd door een vonk inspiratie. De mensen voelden een kriebeltje in hun oor, een fluistering bij hun hoofd en een warme tinteling in hun hart. En meteen begonnen ze zelf de geweldigste dingen te maken.

De buurt veranderde. De bewoners beschilderden muren met kleurrijke verhalen. Toverden tuinen om tot bloeiende meesterwerken. En zongen totdat ze hees werden.

En Mir? Die was niet meer bang voor wat er mis kon gaan. Hij keek juist uit naar alle mooie mislukkingen.

Dat was drie jaar geleden. Mir bedenkt nog steeds het ene na het andere idee. Maar wat er nu staat te gebeuren, had werkelijk niemand kunnen verzinnen.

1

Waarin Mir het onmogelijke doet en we Ghazal leren kennen

Mir staat bovenaan de heuvel in het park. Het skateboard onder zijn voeten trilt van ongeduld. Of misschien zijn het zijn benen. Na ongeveer 73 mislukte pogingen voelt hij het verschil niet meer. Ergens in de verte blaft een hond. Het is de perfecte dag voor een perfecte poging.

‘Je kunt het,’ mompelt hij tegen zichzelf. ‘Je hebt het al zo vaak geprobeerd. Dit is poging zo-vaak-en-één.’

Zijn armen en benen hebben meer pleisters en verband gezien dan een ziekenhuis. ‘Mir, liefje,’ zei zijn moeder vaak, ‘wordt het niet eens tijd om een andere hobby te zoeken?’ Maar Mir wilde niet stoppen, stoppen was opgeven en dat kon hij niet. Niet sinds hij de muusjes had ontmoet. Hij had zelfs met Kwami Knutsel geprobeerd een skateboard uit te vinden waar je onmogelijk af kon vallen, maar die werden allemaal te zwaar, te groot of te langzaam.

Conclusie:
hij zal dit zelf
moeten doen.

Hij ademt diep in.
De geur van gemaaid
gras en succes. Of dat
hoopt hij tenminste.
Hij buigt zijn knieën.
Hij kijkt vooruit, zet af
en rolt naar beneden. De
wind suist langs zijn oren.
Hij gaat sneller en buigt zijn
knieën dieper. Dit is het moment!

Hij springt.

Het board draait.

Mir hangt in de lucht.

Het park houdt zijn adem in.

En dan...

KLAP!

Zijn voeten landen precies op het board. Niet half erop
of ernaast, maar precies in het midden. En het board
wankelt niet, glijdt niet onder hem vandaan. Mir rolt door,

als een professionele skater die dit al ontelbaar vaak heeft gedaan.

Zodra Mir doorheeft dat het niet meer mis kan gaan, komt de blijdschap.

‘JAAAAAA!’ schreeuwt hij. Een paar vogels vliegen verschrikt op. ‘HET IS GELUKT! EEN ECHTE KICKFLIP! WAAAAAH!!!’

Mir slaat snel een hand voor zijn mond, hij mag niet schreeuwen van zijn ouders. Gelukkig lijkt niemand hem te hebben gehoord, iedereen is veel te druk met zijn telefoon. De CCL-logo’s lichten op in de zon.

Alleen een paar mannen die een enorm glimmend roze reclamebord aan het plaatsen zijn, kijken even op. *CCL. Altijd voor iedereen*, leest Mir.

Met opgestoken armen stopt hij bij het bankje van Ghazal.

‘Eindelijk,’ zegt zijn nichtje droog. In haar stem klinkt een glimlach door. ‘Gelukkig is het gelukt. Ik dacht dat ik hier oud zou worden.’ Ze kijkt op van haar allesboek waarin ze zit te tekenen. Het is een dik, donkergroen schrift vol schetsen, aantekeningen en schema’s. Haar tweede brein, noemt ze het soms.

‘Heb je het wel gezien?’ vraagt Mir. ‘Dit was het hoogtepunt van mijn leven! Ik...’ Mir stopt abrupt. Zo dramatisch, hij begint steeds meer als Tifa Teatra te klinken.

‘Ik hoefde het niet te zien.’ Ghazal zet haar bril op en bekijkt fronsend haar tekening. Het is een schets van een gebouw dat nog niet bestaat op een plek die nog bedacht moet worden. ‘Ik hoorde het.’

‘Je hoorde het?’

‘Die KLAP klonk anders dan de GHSLAK van alle keren dat je op je gezicht bent geland. Minder... vlezig. Meer... geslaagd.’

Mir grinnikt. Typisch Ghazal. Ze zijn even oud, maar Ghazal lijkt soms honderd jaar wijzer. Alsof ze al precies weet hoe de wereld werkt.

Bij de uitgang van het park grijpt Ghazal zijn arm.

‘MIR, KIJK!’ Ze rent naar een peuter toe die zo de weg op loopt. Net op tijd grijpt ze haar kleine hand vast. Mir scant snel de straat, verderop zit een man in een voortuin naar zijn tablet te staren. Pas wanneer ze pal voor zijn neus staan, kijkt de man op.

‘Is dit uw kind?’ vraagt Ghazal.

De man kijkt van het scherm naar de peuter en van de peuter naar Ghazal. ‘Ze speelde net nog hier!’ roept hij uit. ‘Billie,’ zegt hij zacht, alsof hij geschrokken is van zichzelf. ‘Dank jullie wel.’ Zonder hen aan te kijken verdwijnt hij met het meisje naar binnen.

Elk in gedachten verzonken lopen Mir en Ghazal zigzaggend verder. Telkens moeten ze mensen ontwijken die op hun telefoon zitten. Wat is er toch aan de hand in de buurt?

